

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.513 van 26 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"U werd op 25 maart 2008 en 13 mei 2008 gehoord op het Commissariaat-generaal, resp. van 9u05 tot 11u05 en van 14u03 tot 15u15, bijgestaan door een Albanese tolk.

A. Feitenrelaas

U heeft de Albanese nationaliteit en bent afkomstig uit Fushe-Kruje. Uw vader was chauffeur van de directeur van bosbeheer in Fushe Kruje. In juni 2004 betrapte hij drie mannen op illegaal hout kappen. Het betrof Albert en Alfred (K.) en Armando (X.), drie neven uit de (K.)-clan. Uw vader zei hen hiermee te stoppen, waarop er een discussie ontstond en uw vader werd bedreigd. Op 11 september 2004 zag u deze drie neven bij een voetbalwedstrijd terug. Ze vroegen u weg te gaan, wat u weigerde. Het kwam tot een handgemeen, waarbij de neven u met de dood bedreigden. De volgende dag werd u in Kruje in uw wagen beschoten door de neven. U raakte gewond aan uw arm en ging naar ziekenhuis waar u verzorgd werd. De politie was getuige van deze beschieting en zette de achtervolging in. De politie wist Armand en Alfred te arresteren. Diezelfde avond werd u door de politie ondervraagd over het incident en werd uw wagen ingehouden voor onderzoek. Eveneens die avond stuurde de familie van de neven een gezant met

het bericht dat zij geschoten hadden. Drie dagen later kwam deze gezant opnieuw en waarschuwde u dat de familie zich zou wreken. Als gevolg hiervan trok u naar uw tante in Nikel. Toen de families (K.) en (X.) hiervan op de hoogte waren, vertrok u in maart 2005 naar Tirana. Ondertussen werd uw vader door de familie van de neven onder druk gezet om te zeggen waar u was. Uiteindelijk werden Armand en Alfred veroordeeld voor poging tot moord, respectievelijk tot huisarrest en 14 maanden gevangenisstraf. Na 14 maanden werd Alfred vrijgelaten. In april 2005 meldde Albert zich vrijwillig bij de politie en werd hij uiteindelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar, eveneens voor poging tot moord. Sinds 18 september 2004 ondernam uw vader via de nationale verzoeningscommissie en de burgemeester meerdere pogingen om tot een vergelijk te komen met de familie van de neven. Dit werd door de betrokken familie echter steeds afgewezen. Uiteindelijk verliet u op 20 december 2007 Albanië, richting België waar u drie dagen later aankwam en op 14 februari 2008 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw geboorteakte dd. 31 januari 2008, een attest van familiesamenstelling dd. 31 januari 2008 en een brief van de Albanese ambassade te Brussel dd. 6 maart 2008 volgens welke u het verlies van uw paspoort in België aangeeft. Verder legde u volgende documenten neer: een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kruje dd. 6 juni 2005 betreffende de veroordeling van Albert en Alfred (K.) en Armando (X.) nav de gebeurtenissen op 12 september 2004, een proces-verbaal dd. 12 september 2004 betreffende de eerste vaststellingen van de schietpartij van die dag, drie processen-verbaal dd. 13 september 2004 betreffende de aanhouding van Armando (X.) en Alfred (K.), de doorverwijzing naar de rechtbank van het parket dd. 27 december 2004, een verslag gericht aan de procureur van het parket van Kruje dd. 23 december 2004 betreffende de schietpartij op 12 september 2004, een brief van de procureur van het parket in Kruje dd. 2 november 2004 betreffende de inbeschuldigingstelling van Alfred (K.), een proces-verbaal dd. 23 maart 2006 van het parket van Kruje volgens welke u uw inbeslaggenomen wagen terug krijgt, een attest van de nationale verzoeningscommissie dd. 20 februari 2008 betreffende de verzoeningspoging met de familie (K.), een attest van de burgemeester van Fushe Kruje aangaande de verzoeningspogingen, een attest volgens welke u geen strafblad hebt, een medisch attest betreffende uw verwondingen van 12 september 2004 en enkele foto's van uw wagen na de schietpartij.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door het zeer grote verschil tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de documenten die u neerlegde ter ondersteuning van deze verklaringen. U beweerde als toeschouwer op 11 september 2004 een voetbalwedstrijd bij te wonen, toen u werd opgemerkt door de drie neven. Ze verweten u dat uw vader een verbod van illegaal kappen opgelegd had en maanden u aan te vertrekken. Toen u weigerde weg te gaan, werd u door hen geslagen en bedreigd (CGVS dd. 25 maart 2008, p.6). U beweerde eveneens dat u die dag enkel naar het voetbal aan het kijken was en dat u zelf niets gedaan had om het gevecht uit te lokken. Vóór 11 september 2004 had, met uitzondering van uw vader, niemand van uw familie ooit problemen gekend met de neven (CGVS dd. 13 mei 2008, p.3). Na de schietpartij op 12 september 2004 probeerde uw familie tot een vergelijk te komen met de families (K.) en (X.). Deze verzoeningspogingen werden echter steeds afgeweerd (CGVS dd. 13 mei 2008, p. 2 en 5). Tijdens de rechtzaak tegen Albert, Alfred en Armando zou u steeds in Albanië gebleven zijn en nooit de zittingen van het rechtbank hebben bijgewoond (CGVS dd. 13 mei 2008, p. 4). In september 2004 werden de neven veroordeeld. Albert zou aanvankelijk tot een celstraf van tien jaar zijn veroordeeld. In beroep zou deze straf zijn herleid tot zes jaar (CGVS dd. 13 mei 2008, p. 4-5).

Het door u neergelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kruje dd. 6 juni 2005 geeft echter een totaal ander beeld van de gebeurtenissen: zo blijkt dat de aanleiding van uw problemen met de drie neven een ruzie was tussen een neef van u en Albert (K.) tijdens een voetbalwedstrijd. Enkele weken later, nadat u terugkeerde uit Italië en werd ingelicht over het gebeurde, zou u Albert en Armando zijn tegengekomen in Fushe Kruje en geslagen hebben. Op 12 september 's morgens vroeg heeft u Armando beledigd en dreigde u ermee Albert te vermoorden. Omwille van uw aanhoudende bedreigingen aan het adres van Albert zat deze thuis opgesloten, in de hoop dat zijn naasten een verzoening konden bekomen. Omdat hij geen uitweg zag, besloot hij u te doden (zie vertaling vonnis p. 3). Het vonnis baseerde zich oa op verschillende getuigenissen, ook die van u. Uw verklaringen werden ter zitting voorgelezen aangezien u tijdens de rechtzaak in het buitenland verbleef (zie vertaling vonnis, p. 4). In het vonnis worden een aantal verzachtende omstandigheden aangehaald zoals de spijt die Albert

betoonde en de psychische verwarring veroorzaakt door de kwetsende en bedreigende handelingen van het slachtoffer (zie vertaling vonnis, p. 5). Er wordt eveneens verwezen naar de verzoenende houding van de twee betrokken families. Een verzoening met u persoonlijk was niet mogelijk omdat u na de gebeurtenissen naar het buitenland was vertrokken (zie vertaling vonnis, p. 6). Albert werd door de rechtbank tot een celstraf van zes jaar veroordeeld, zijn beroep bij het Hof van Beroep werd op 10 februari 2006 afgewezen. Op 25 mei 2007 verwierp het Hooggerechtshof het beroep van Albert (K.) tegen deze laatste beslissing (zie vertaling vonnis, p. 6 en 8). Geconfronteerd met de verschillen tussen uw verklaringen en de documenten van de rechtbank en het parket stelde u dat de drie neven de feiten afgezwakt hebben (CGVS dd. 13 mei 2008, p.6). Vermits volgens het vonnis de feiten werden ondersteund door verschillende elementen, oa uw eigen verklaringen, kan dergelijke uitleg niet weerhouden worden.

De inhoud van het door u neergelegde attest van de nationale verzoeningscommissie dd. 20 februari 2008 komt bovendien niet overeen met de inhoud van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Er kan dan ook geen bewijskracht aan gegeven worden. Volgens dit attest zou Albert u dezelfde dag van de voetbalmatch hebben verwond. Uw twee neven zouden Albert geslagen hebben omwille van een onderlinge slechte verstandhouding. Als gevolg hiervan ging Albert een wapen halen en schoot hij naar u. Uit het door u neergelegde vonnis blijkt echter dat, nadat een neef van u een probleem had gehad met Albert tijdens een voetbalmatch, u dit vernam toen u uit Italië terugkeerde. Daarop bedreigde u Albert herhaaldelijk, waardoor deze zich thuis opsloot in de hoop dat zijn naasten een verzoening konden bekomen en uiteindelijk besloot u te doden (zie vertaling vonnis, p. 3). Ook aan het attest van de gemeente Fushe Kruje kan geen bewijswaarde gegeven worden. Volgens dit attest zou de clan (K.) zich tegen een verzoening verzetten en absoluut wraak willen. U zou hierom het land hebben moeten verlaten. Zoals supra reeds aangehaald blijkt uit het door u neergelegde vonnis dat de (K.)-clan wel pogingen tot verzoening ondernam voor de schietpartij, dat uw familie na de schietpartij hiertoe bereid was, maar dat een verzoening met u persoonlijk niet mogelijk was omdat u in het buitenland zat. De rechtbank hield rekening met deze intentie tot verzoening bij het bepalen van de strafmaat van Albert (zie vertaling vonnis, p. 3 en 6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw directe vluchtaanleiding, met name dat u voor uw leven vreesde omdat de Kasalla-clan het nog steeds op u gemunt zou hebben en sinds september 2004 een verzoening steeds zou geweigerd hebben.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen daar zij enkel uw identiteit, de arrestatie van Armando en Alfred, de teruggave van uw wagen en de schietpartij van 12 september 2004 bevestigen, die in bovenstaande beslissing op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij haar beslissing niet op gemotiveerde wijze, minstens op zeer gebrekkig wijze heeft genomen, gelet op de vergissingen en fouten. Het Hof van Cassatie, zo stelt hij, heeft naar aanleiding van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen geoordeeld dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd. Dit principe werd eveneens opgenomen in de Grondwet, onder artikel 149. Derhalve kan worden gesteld dat als een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd dit leidt tot een gemis van wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de verwerende partij de voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht en haar uitspraak niet beredeneerd heeft. Dit is in casu het geval.

2.2. In een tweede middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een "onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering" heeft en genomen is met schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht. Verzoeker betoogt dat hij met de motieven niet akkoord kan gaan. Hij meent dat hij wel degelijk vervolging in vluchtelingrechtelijke zin vreest gezien hij het slachtoffer was van

bloedwraak en met de dood bedreigd werd door zijn neven, wat bevestigd wordt door de door hem neergelegde documenten. “Aan de neef die verzoeker had proberen te doden mogen dan wel verzachtende omstandigheden zijn toegekend, zoals het betuigen van spijt, dit neemt niet weg dat zijn neven hebben geprobeerd verzoeker van het leven te beroven”, zo stelt hij. Verzoeker vervolgt dat uit de overgelegde documenten blijkt dat zijn aandeel in de ruzie met zijn neven iets groter is dan dat verzoeker zelf doet uitschijnen maar wijst er op dat zijn neven wellicht de feiten hebben afgezwakt en hij zich nooit heeft kunnen verdedigen gezien hij niet op de hoorzittingen aanwezig was. Los daarvan moet worden gesteld dat een familieruzie geen verantwoording is voor poging tot moord. Twee van de drie neven van verzoeker werden na veertien maanden al vrijgelaten en de dader werd veroordeeld tot een celstraf van zes jaar. Kort na de feiten is verzoeker gevlucht, de klopjacht op hem is nog steeds geopend en een terugkeer naar Albanië is dan ook uitgesloten. Zijn vrees is derhalve actueel.

2.3. De Raad is van oordeel dat de twee middelen samen moeten worden onderzocht.

2.3.1. Voor zover uit de bewoordingen van het middel de schending van artikel 149 van de Grondwet kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat dit artikel bepaalt :

“Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken.”

Dit artikel is niet van toepassing op beslissingen van het actief bestuur (R.v.St., nr. 29.271, 2 februari 1988; R.v.St., nr. 70.643, 13 januari 1998), zoals de thans bestreden beslissing. In de mate dat het eerste middel steun zoekt in deze bepaling, faalt het in rechte.

2.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt overigens niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Derhalve stelt de Raad vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen daarvoor niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.3.4. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat het feitenrelaas, zoals het kan worden afgeleid uit het verzoekschrift, niet strookt met de verklaringen die eerder door verzoeker werden afgelegd. Uit deze verklaringen blijkt immers geenszins dat hij met de dood bedreigd werd door zijn neven, dan wel door drie personen, neven van elkaar, zonder dat zij echter tot de familie van verzoeker behoren.

2.3.5. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn bevestiging, zonder meer, dat zijn asielrelaas wordt ondersteund door de door hem voorgelegde documenten, volledig voorbijgaat aan de bevindingen van de verwerende partij, waar zij in de bestreden beslissing op omstandige wijze motiveert dat er fundamentele verschillen zijn aangaande de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten enerzijds en het door verzoeker neergelegde vonnis anderzijds. Deze verschillen hebben betrekking op de kern van het asielrelaas, meer bepaald op de aanleiding van verzoekers problemen en zijn betrokkenheid daarbij, de vervolgingsfeiten zelf, de pogingen tot verzoening die tussen de familie van verzoeker en de Kasalla-clan ondernomen werden en verzoekers verblijfplaats tijdens het proces.

2.3.6. Verzoeker kan voorts evenmin worden bijgetreden om de volgende redenen : verzoeker brengt in zijn verzoekschrift ter verklaring aan dat het aandeel in de ruzie met de drie neven van de Kasalla-clan groter is dan hijzelf deed uitschijnen tijdens het gehoor en dat deze personen de feiten op hun beurt hebben afgezwakt. De verwerende partij kan evenwel worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering die niet ondersteund wordt door objectieve elementen. Dit klemmt des te meer nu verzoeker niet in concreto betwist dat uit de bewoordingen van het vonnis blijkt dat de feiten werden ondersteund door verschillende elementen, waaronder ook de verklaringen van verzoeker, zodat verzoekers uitleg, zonder meer, niet weerhouden kan worden.

Voorts bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij kort na de feiten naar het buitenland is gevlucht, zoals dat ook uit het vonnis blijkt, terwijl hij eerder had verklaard dat hij steeds in Albanië is gebleven tijdens de rechtzaak. Dit is niet ernstig : van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (R.v.St., nr. 150.135, 13 oktober 2005). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker coherente verklaringen zou kunnen afleggen over het feit of hij nu al dan niet in het buitenland verbleef gedurende het proces. Zijn verklaringen desbetreffend doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat de dader spijt heeft betuigd niet wegneemt dat hij heeft geprobeerd hem om te brengen én dat de klopjacht op verzoeker nog steeds open is, zodat zijn vrees actueel is, stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat in het vonnis wordt geoordeeld over de spijt van verzoekers belager evenals over de verzoenende houding van de beide families, zodat één en ander niet te rijmen valt en verzoeker niet kan volstaan met zijn blote beweringen teneinde de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat het standpunt van de verwerende partij aangaande het feit dat de inhoud van het door verzoeker neergelegde attest van de nationale verzoeningscommissie en het attest van de gemeente Fushe Kruje dan weer niet overeenstemmen met de inhoud van het door verzoeker neergelegde vonnis ongemoeid wordt gelaten, net zoals de beoordeling van de overige, hiervoor niet besproken, documenten, zodat de desbetreffende motieven als niet-betwist en vaststaand worden beschouwd.

2.3.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht moeten worden gesteld en dat de verwerende partij derhalve op grond van deze motieven genoegzaam heeft kunnen concluderen tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers directe vluchtaanleiding, meer bepaald dat hij voor zijn leven vreesde omdat de Kasalla-clan het nog steeds op hem gemunt zou hebben een verzoening steeds zou geweigerd hebben. Verzoeker heeft niet aangetoond dat in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel –gelet op het feit dat hij geen andere elementen bijbrengt dan deze met betrekking tot zijn persoonlijk asielrelaas- een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.